

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง

Relationship between the Learning Styles and Academic Achievement
of Bachelor Students in the Faculty of Education at Institute
of Physical Education, Angthong Campus

สาคร เพ็ชรสีม่วง^{1*}

¹ปร.ด. (วิจัย วัดผลและสถิติการศึกษา)/ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตอ่างทอง

*Corresponding Author E-mail: skpetch@hotmail.com

Received: October 18, 2022 / Revised: November 29, 2022 / Accepted: December 30, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง โดยจำแนกตามเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 204 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 60 ข้อ วิเคราะห์คุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้สถิติทดสอบ t-test ได้ค่าสถิติอยู่ระหว่าง 6.47 – 9.86 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกข้อ และคำถามทุกข้อ มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อที่เหลือ (CITC) มากกว่า 0.20 (มีค่าระหว่าง 0.29 – 0.68) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96 สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์หาความสัมพันธ์โดยใช้สถิติไคสแควร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาชายมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก และมีแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วมแบบแข่งขัน แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก โดยที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง และรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 รูปแบบ ได้แก่ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน และแบบร่วมมือ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำสำคัญ : รูปแบบการเรียนรู้, นักศึกษาระดับปริญญาตรี, คณะศึกษาศาสตร์, สถาบันการพลศึกษา

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the learning styles of students in the Faculty of Education, Institute of Physical Education, Angthong Campus the above-mentioned aspects classified by gender and academic achievement of Faculty of Education, Institute of Physical Education, Angthong Campus, and 2) to study the relationship between the learning styles and academic achievement of students in the Faculty of Education, Institute of Physical Education, Angthong Campus. The sample group was 204 students in the Faculty of Education, Institute of Physical Education, Angthong Campus in Academic Year 2018, through Cluster Random Sampling. The instrument used for research was students learning styles questionnaire with a 5-rating scale: of 60 items. The quality of the test was the content validity index (IOC = 1.00). The discriminating powers of the students learning styles scale analyzed by t-test were statistically significant at 0.01, they were ranged from 6.47 – 9.86. Corrected Item-Total Correlation (CITC) was ranged from 0.29 – 0.68. The reliability of the social intelligence scale analyzed by Cronbach's coefficient alpha of 0.96. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation, and relationship was analyzed using Chi-square test statistic. The research result found that Students have learning styles of independent, dependent, avoidant, participative, and collaborative at a high level while they have learning styles of competitive was at a middle level. The male students have all learning styles at a high level, whereas female students have learning styles of independent, dependent, avoidant, participative, and collaborative at a high level but learning styles of competitive was at a middle level. The students with high, moderate and low academic achievement have learning styles of independent, dependent, participative, competitive, and collaborative at a high level. The students with moderate and low academic achievement have learning styles of avoidant at a high level, for students with high academic achievement have learning styles of avoidant at a middle level. The relationship between learning styles of independent, dependent, avoidant, participative, competitive, and collaborative with achievement was no relationship with academic achievement.

Keywords: Learning Styles, Bachelor Students, Faculty of Education, Institute of Physical Education

บทนำ

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิตบุคลากรในระดับต่าง ๆ เพื่อเป็นกำลังคนในการพัฒนาประเทศ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง และเทคโนโลยี ให้เจริญทัดเทียมนานาชาติสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข สร้างสรรค์สังคมและประเทศชาติให้มั่นคง (อัจฉรา วัฒนารงค์, 2550) โดยเฉพาะการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และสามารถถ่ายทอดความรู้ในศาสตร์แขนงต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง ทำให้เกิดการศึกษาค้นคว้าวิจัย เพื่อศึกษาและถ่ายทอดความรู้ออกไปอย่างสร้างสรรค์ สร้างบัณฑิตให้มีความรอบรู้ทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ เพื่อเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพในอนาคต และเพื่อการพัฒนาวิชาชีพขั้นสูงให้ได้รับการพัฒนาไปสู่ระดับสากล (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2544) สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่เน้นพัฒนาคนเพื่อให้เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ต่อเนื่องมาตั้งแต่ฉบับที่ 8 จนถึงฉบับปัจจุบันคือ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560–2564) ทั้งยังสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่ระบุแนวทางการศึกษาไว้ว่า ต้องจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นผู้สอนจึงควรปรับเปลี่ยนวิธีการ

จัดการเรียนรู้ให้มีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย ให้โอกาสแก่ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ตลอดจนพัฒนาศักยภาพของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

รูปแบบการเรียนรู้เป็นพฤติกรรมหรือการปฏิบัติของผู้เรียนในการจัดการเกี่ยวกับการเรียนซึ่งแตกต่างกันตามสติปัญญา ลักษณะเฉพาะของผู้เรียน และสภาพแวดล้อมทางการเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ และเพื่อให้ได้มาซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ดังนั้นทั้งผู้เรียนและผู้สอนควรจะต้องร่วมมือกันวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน หากผู้สอนและผู้เรียนยึดกระบวนการจัดการเรียนรู้หรือรูปแบบการเรียนรู้คนละแนวกัน อาจจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่เป็นที่น่าพอใจได้ ด้วยเหตุนี้การศึกษาถึงรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน จึงนับเป็นวิธีการที่จะช่วยทั้งผู้เรียนและผู้สอน กล่าวคือส่วนของผู้เรียนหากผู้เรียนค้นพบรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง ก็จะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และในส่วนของผู้สอน หากค้นพบรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน ก็จะสามารถจัดสภาพการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังจะทำให้เกิดสัมพันธภาพอันดีต่อกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอนอีกด้วย ดังที่ จูซาร์ตัน ช่างทอง (2559) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเอกสารสนเทศศาสตร์และบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยใช้กรอบแนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ของ กราชาและไรช์แมน (Grasha & Relchman) ซึ่งจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ไว้ 6 รูปแบบ คือ แบบแข่งขัน แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม และแบบพึ่งพา พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมา คือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบร่วมมือ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ และผลการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนรู้ เช่นเดียวกับ อรุณา ตั้งเจริญ (2559) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยศึกษารูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของกราชาและไรช์แมน (Grasha & Relchman) จำนวน 6 รูปแบบ พบว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา และแบบหลีกเลี่ยงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและ แบบแข่งขันไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

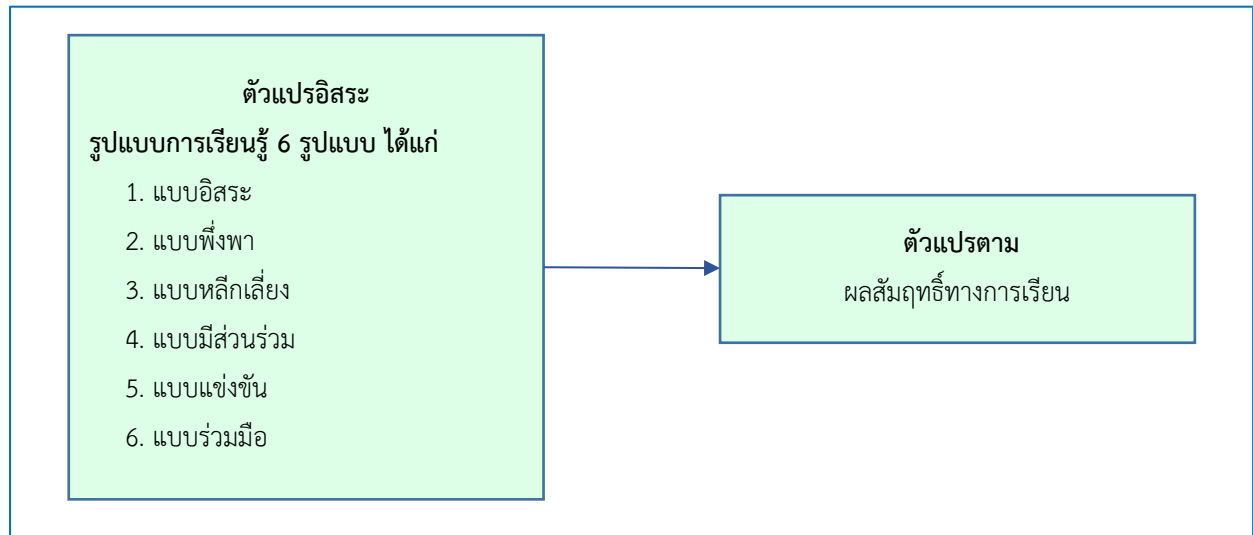
ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ตามกรอบแนวคิดของกราชาและไรช์แมน (Grasha & Reichman) โดยแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาออกเป็น 6 รูปแบบ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง เพื่อเป็นข้อมูลในการนำไปพิจารณาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง แก้ไข ส่งเสริมและพัฒนาการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนอันจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง โดยจำแนกตามเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง

กรอบแนวคิด

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง โดยนำรูปแบบการเรียนรู้ตามกรอบแนวคิดของกราชาและไรช์แมน (Grasha & Reichman, 1975) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

ประชากร

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง ปีการศึกษา 2561 จำนวน 350 คน

ตัวอย่าง

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา ชั้นปีที่ 2 – 4 ปีการศึกษา 2561 คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง จำนวน 204 คน (เป็นเพศชาย 151 คน และเป็นเพศหญิง 53 คน) ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

การสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ในการสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ชั้นปีเป็นหน่วยในการสุ่มและเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาทุกคนในชั้นปีที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) 5 ระดับ ที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ อรอุมา ตั้งจตุฎ (2559) ในงานวิจัยเรื่องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยผู้วิจัยนำมาตรวจสอบ

คุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาใหม่ด้วยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องและความครอบคลุมด้านเนื้อหาของแบบสอบถามกับนิยามปฏิบัติการ จากนั้นนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน หาค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้สถิติทดสอบ t-test ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ร้อยละ 25 ของแต่ละกลุ่ม และคัดเลือกไว้เฉพาะข้อความที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งข้อความทั้งหมด จำนวน 60 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่วิเคราะห์โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) เท่ากับ 0.96

ผลการวิจัย

นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 รูปแบบ ได้แก่ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน และแบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทองในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้	จำนวนนักศึกษา (n = 204)		ระดับ
	$\bar{X}$	SD	
1. แบบอิสระ	98.3	50.0	มาก
2. แบบพึ่งพา	3.96	44.0	มาก
3. แบบหลีกเลี่ยง	3.53	78.0	มาก
4. แบบมีส่วนร่วม	00.4	51.0	มาก
5. แบบแข่งขัน	3.79	61.0	มาก
6. แบบร่วมมือ	04.4	47.0	มาก

เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาชายมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน และแบบร่วมมือในระดับมาก และมีแบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทองแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ จำแนกตามเพศ

รูปแบบการเรียนรู้	เพศชาย (n = 151)			เพศหญิง (n = 53)		
	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1. แบบอิสระ	3.96	0.50	มาก	4.01	0.50	มาก
2. แบบพึ่งพา	3.95	0.44	มาก	3.98	0.45	มาก
3. แบบหลีกเลี่ยง	3.48	0.77	ปานกลาง	3.69	0.78	มาก
4. แบบมีส่วนร่วม	3.96	0.53	มาก	4.10	0.46	มาก
5. แบบแข่งขัน	3.79	0.57	มาก	3.81	0.71	มาก
6. แบบร่วมมือ	4.04	0.50	มาก	4.01	0.39	มาก

ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รูปแบบการเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน								
	ต่ำ (n = 33)			ปานกลาง (n = 102)			สูง (n = 69)		
	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1. แบบอิสระ	4.01	0.63	มาก	3.96	0.48	มาก	3.98	0.46	มาก
2. แบบพึ่งพา	4.12	0.45	มาก	3.92	0.43	มาก	3.93	0.44	มาก
3. แบบหลีกเลี่ยง	3.77	0.81	มาก	3.55	0.71	มาก	3.39	0.83	ปานกลาง
4. แบบมีส่วนร่วม	4.05	0.68	มาก	3.97	0.46	มาก	4.01	0.51	มาก
5. แบบแข่งขัน	3.95	0.64	มาก	3.85	0.48	มาก	3.63	0.73	มาก
6. แบบร่วมมือ	4.23	0.52	มาก	3.97	0.45	มาก	4.04	0.47	มาก

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติไคสแควร์ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ทั้งหมด 6 รูปแบบ ได้แก่ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน และแบบร่วมมือ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	รูปแบบการเรียนรู้						รวม
	แบบอิสระ	แบบพึ่งพา	แบบหลีกเลี่ยง	แบบมีส่วนร่วม	แบบแข่งขัน	แบบร่วมมือ	
ต่ำ	3	7	1	5	4	13	33
ปานกลาง	21	21	12	16	9	23	102
สูง	15	6	12	12	8	16	69
รวม	39	34	25	33	21	52	204
Chi-Square = 13.40 df = 10 Sig. = 0.20							

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน อยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาชายมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก ส่วนแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก โดยที่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเรียนรู้ แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง

4. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 รูปแบบ ได้แก่ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน และแบบร่วมมือ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การอภิปรายผล

1. ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ พึ่งพา หลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ และมีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีความถนัดทางด้านกีฬา มุ่งความเป็นเลิศทางด้านกีฬา ต้องการแข่งขันทางด้านกีฬามากกว่าทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นเวลาเรียนรู้ในชั้นเรียน จึงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบช่วยเหลือกันมากกว่าการแข่งขันหรืออยากเป็นผู้ชนะ ซึ่งสอดคล้องกับอรอุมา ตั้งจรูญ (2559) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

2. ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง พบว่า นักศึกษาชายมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก และมีแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนของสาขาวิชาพลศึกษา เน้นการเพิ่มพูนทักษะในการปฏิบัติจริง ทำให้นักศึกษาได้มีการเรียนแบบทำงานเป็นกลุ่มศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีที่หลากหลาย นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงจึงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก และในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายทำให้นักศึกษาหญิงมีความรู้สึกลัวไม่จำเป็นที่จะต้องแข่งขันกัน สอดคล้องกับ กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่เรียนภาษาจีนที่มีเพศต่างกันมีรูปแบบการเรียนภาษาจีนไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความรู้สึกลัวไม่มีความจำเป็นต้องเข้าชั้นเรียนทุกครั้งก็ได้ เพราะสามารถค้นคว้าเนื้อหาวิชาโดยสอบถามจากเพื่อน ๆ หรือค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ชวนสิทธิ์ สุขชาติ (2532) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแบบการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ในระดับอุดมศึกษา พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงสูงกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และบุญญรัตน์ ชัยมั่ง (2539) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนของนักเรียนนักศึกษา คณะวิชาบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาร้อยเอ็ด พบว่า นักเรียนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและปานกลาง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงสูงกว่านักเรียนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

3. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตอ่างทอง พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 รูปแบบ ได้แก่ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขัน และแบบร่วมมือ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ พรณิศา แสนบุญส่ง (2560) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยปทุมธานี พบว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขันและแบบร่วมมือ ไม่มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยสะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. การจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้พัฒนาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม อิสระ ร่วมมือ พึ่งพา และหลีกเลี่ยง เช่น การส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีการเรียนแบบอภิปราย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

2. อาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายวิธี ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา มีการสอนเสริมและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการกระตุ้นโดยใช้คำถามหรือการเสริมแรงเพื่อให้เกิดบรรยากาศการแข่งขันเพิ่มมากขึ้นในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำรูปแบบการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เหล่านี้ไปศึกษาเพิ่มเติมกับนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ที่เปิดสอนในสถาบันการพลศึกษา
2. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนของอาจารย์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในศาสตร์สาขาอื่น ๆ เพื่อขยายผลต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551). รายงานการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 19(3), 15-26.
- จุฑารัตน์ ช่างทอง. (2559). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาวิชาเอกสารสนเทศศาสตร์และบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. *Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 9(3), 165-176.
- ชวนสิทธิ์ สุชาติ. (2532). การเปรียบเทียบแบบการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ในระดับอุดมศึกษา. *ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญญรัตน์ ชัยมั่ง. (2539). *รูปแบบการเรียนของนักเรียนนักศึกษา คณะวิชาบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาร้อยเอ็ด*. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรณิศา แสนบุญส่ง. (2560). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยปทุมธานี. *วารสารพยาบาลสภาวิชาชีพไทย*, 10(1), 154-164.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544). *การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ. (2553). การเปลี่ยนแปลงโลกของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และการพัฒนาสู่ “ครูมืออาชีพ”. สืบค้น 9 มกราคม 2562, จาก https://www.pharmacy.cmu.ac.th/unit/unit_files/files_download/2013-03-27มี.ค.2556.pdf
- อรอุมา ตั้งจัญญ. (2559). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา วัฒนารงค์. (2550). เอกสารการสอนวิชา อษ 511 การพัฒนาหลักสูตรและการสอนในระดับอุดมศึกษา (*Curriculum and instructional in higher education*). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- Grasha A, & Reichman S. (1975). *Workshop Handout on learning styles*. Ohio: University of Cincinnati.

